

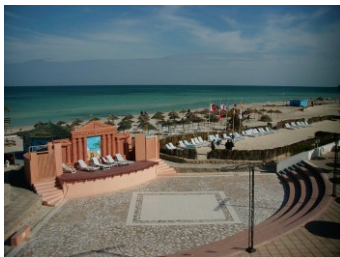
Djerba 2004 – Tunis, Hôtel Télémaque Beach & Spa Djerba

Podnebí v našem zeměpisném pásmu je v zimě velmi nestálé. Vadí nám mlhy, sychravé počasí, střídající deště se sněhem, občas mrazíky. V minulosti jsme hojně navštěvovali zimní střediska, hlavně odborářské Zotavovny. Tak jsme třeba byli ve Vysokých i Nízkých Tatrách, na Vysočině, v Krkonoších, v Orlických horách i na Šumavě. Věnovali jsme se sjezdovému lyžování i běžkaření. Ale s přibývajícím věkem a pohodlností jsme si zimní radovánky odpustili. A tak jsme se pokusili o doporučenou destinaci v Tunisu. Cestovka nás přesvědčila, že v lednu je tam pro nás ideální počasí, teplo, slunce a moře. Tak jsme si zajistili dovolenou na počátku ledna 2004 v luxusním hotelu Télémaque.

Už začátek naší cesty byl komplikovaný, protože letadla z Ruzyně byla zpožděná pro špatné počasí. Nad Prahou byla sněhová vánice a kolem Prahy kalamita. Takže jsme čekali více než 7 hodin na náš odlet. Přílet na Djerbu už byl v pořádku, také ubytování proběhlo dobře. Jen jsme si při vstupu do recepcce hotelu všimli spousty lidí s kufry, kteří čekali na odvoz na letiště. Hodně jich bylo dost zdevastovaných, protože právě končili pobyt přes Silvestra a Nový rok, včetně patřičných oslav.

Nádherný pokoj s vytvarovanými ručníky do labutí, samozřejmě to muselo být každý den ohodnoceno nějakým bakšišem, finanční pozorností. První procházka po areálu resortu nás dost šokovala. Všechno sice perfektní a nádherné, ale dost chladno, moře tak max. 12 stupňů. Hodně brzy jsme se vrátili na hotel. Jenže co dál? Na informace cestovky i našich známých jsme si do kufrů zabalili jen to nejnnutnější oblečení, hlavně to byly plážové oblečky a potřeby k opalování. Teď jsme na pokoji vše vyhodnotili a zjistili jsme, že toho máme na to chladné počasí skutečně málo. A to ještě mamina tajně, ale prozíravě, zabalila 2 frisky. Aby vypadala, tak si tu svoji obracela, protože na jedné straně byla modrá, na druhé červená.

A nebyla zima jen venku. V noci se teplota blížila k nule a protože mamina nemohla spát při zapnuté klimatizaci, teplota v našem pokoji se k té nule dost blížila. Takže co jsme měli sebou jsme měli ve dne, ale i v noci. Nakonec jsme stejně tu klimatizaci museli zapnout, abychom vůbec přečkali noc. I když musím přiznat, že přes den, tak asi od 11 do 3 odpoledne bylo venku docela dobře, protože svítilo sluníčko a trochu se oteplilo. Ale kolem půl čtvrté už slunce zapadalo, a od čtyř už byla tma a zima.

Snažili jsme si udělat přes den program. Měli jsme sebou tenisové rakety, tak jsme několikrát hráli na betonovém kurtu, venkovní bazény se moc nedaly použít, ale byl tam i jeden menší vnitřní, kde jsme taky několikrát byli. Jeden den jsme si udělali turistický výlet do města. Už po cestě jsme zírali, jak místní bydlí a žijí. Většinou to byly zděné a bíle natřené čtyřhranné budovy, kde se pohybovalo uvnitř hodně osob, hlavně hodně dětí. Dalo se to pozorovat z ulice, protože nikde tam nebyly vstupní dveře. Po asi 3 kilometrech jsme se dostali do centra města Mezraya. Rozsáhlé obchodní centrum jsme prošli zaklíněni do sebe. Hned první zkušenost maminy, když beze mne vešla do zděného obchodu a vyšla z něj hodně vystrašená. Místní ji obtěžovali, poplácali a chtěli bakšiš nebo nabízeli dost vtíravě své zboží. No asi by ji ode mne koupili za pár velbloudů, mají rádi blondýnky. Na tom tržišti bylo co kupovat, ale raději jsme si to odpustili. Po procházce městem jsme si vzali taxíka na převoz zpátky do hotelu, protože se dost rychle stmívalo a nechtěli jsme se potulovat mimo resort za tmy.

Na nabídku delegátky jsme si koupili celodenní výlet po Tunisu. Po snídani nás naložili do autobusu, pokud se takovému vozidlu tak dá říkat. Tím by asi u nás nejel nikdo, my jsme s ním ujeli možná za ten den přes 150 km. Nakonec autobus vydržel a my jsme byli také rádi, že jsme to přežili. Už ani nevím, kde jsme vlastně v Tunisu byli, jen si trochu pamatujeme co jsme navštívili. Byly to prohlídky obydlí, výrobních manufaktur a pěstování domácích zvířat. Pak nás zavezli na místo, odkud jsme měli vyrazit do pouště na velbloudech. Ještě v autobuse nás oblékli do smradlavých dlouhých hábitů a po vystoupení z autobusu jsme každý obdržel svého velblouda. Mamina z toho byla od počátku hodně šokovaná a nejradši by utekla, kdyby měla kam. Naši velbloudi se asi měli rádi, protože se vzájemně stále otírali a vůbec jim nevadilo, že tam máme nohy. Smradlavé výměšky, to nebyly sliny, to byl stálý tok hustého teplého moku. Asi po půlhodině chůze nás průvodce zastavil a pomohl nám dolů z velbloudů.

Mamina byla hodně roztřesená. Měli jsme pár minut odpočinku, do našich plastových lahví jsme si nabrali pravý pouštní písek, který jsme si pak odvezli domů. Zpáteční trasa už byla klidnější, mamina to taky lépe zvládala, ale byli jsme rádi, když jsme se dostali zpátky k našemu rozhrkanému autobusu. To jsme už tu cestu autobusem ocenili jako skoro luxus. Ještě nás zavezli do restaurace, kde jsme měli zajištěný oběd. Zpátky na Djerbu jsme se dostali trajektem, což asi mělo zkrátit cestu. Jen to dlouho trvalo, než jsme se nalodili a plavba pak trvala jen krátkou dobu, což mi moc nevyhovovalo. Pak už jsme dojeli do našeho hotelového resortu, obohaceni o nové intenzivní zážitky.

V našem areálu jsme také zaznamenali ubytovanou výpravu s Tatrou 815, podle nápisů na kapotě asi nějaká expedice nebo příprava na rallye Dakar? Z nákladáku vytáhli terénní motorky a vyrazili někam do pouště.

Další náš výlet byl na krokodýlí farmu u města Mouammar, z našeho resortu asi 10 km . Bylo to moc zajímavé, ale mamina se asi moc nebavila. Ty ohromné potvory vzbuzovaly respekt.

Protože jsme měli zaplacené All inclusive stravování, měli jsme možnost si každé jídlo vybírat z mnoha možností. Mamina většinou zkoušela různé speciality a pochoutky, já vybíral spíše evropská jídla a hlavně taková, která znám a snesu. Točené pivo, tedy to co tam dávali, bylo volně k dispozici, ale k použití byly jen 1 dcl sklenice. Takže jsem chodil s tácem, kam jsem natočil 6 skleniček najednou, i to bylo za chvíli pryč. Otřesné bylo sledovat rekreanty z východních zemí. Na stůl si nanesli velké množství jídla, od každého něco snědli, spíše to rozšťourali a šli pro další. Takhle stolovali třeba 2 hodiny, vždy když měli stůl plný, nechali si ho sklidit a pokračovali. Ti samí pak trávili většinu dne u barů, kde konzumovali různé drinky a večer už byli na šrot.

Konec naší dovolené se také moc nepovedl. Zpoždění našeho letadla do Prahy se neustále prodlužovalo, nakonec to bylo více než 8 hodin. Byli jsme celou dobu v takové čekárně s kovovými lavicemi, bez pití a jídla. Automaty byly jen na místní měnu, tuniský dinár, kterou už jsme zase neměli, protože tam bylo nařízení, že nesmíme jejich měnu vyvážet. Takže jsme všechny vyměněné peníze utratili a neměli jsme nic.

Jak hodnotit takovou dovolenou? Zajímavé, ale nikdy více. Do takových destinací už bych raději necestoval. Ale pro zkušenost a pochopení tamního života to bylo docela zajímavé.

Vlastimil Pabián, Chabařovice 16.3.2021

